

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 314/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 102/22 од 11.10.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.174/2023 од 14.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 20. марта 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Ивана Максимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 102/2022 од 11.10.2023. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.174/2023 од 14.12.2023. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 102/2022 од 11.10.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју ће платити у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико је не плати у овом року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара, те да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка који се односе на заступање од стране пуномоћника из реда адвоката плати износ од 90.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећени ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 бр.174/2023 од 14.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА– адвоката Ивана Максимовића, а пресуда Основног суда у Куршумлији К 102/2022 од 11.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА– адвокат Иван Максимовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде тако што ће одбити оптужбу против окривљеног или га ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да у конкретном случају нису остварени ни објективни, а ни субјективни елементи предметног кривичног дела, обзиром да нема озбиљне и конкретне претње оштећеном од стране окривљеног, па како претња мора бити остварива, чега у конкретном случају нема, то нема ни кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или казном затвора до једне године. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећају несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При том је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то из чињеничног описа радње извршења датог у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени АА критичном приликом у стању

урачунљивости, са умишљајем, угрозио сигурност оштећеног ББ претњом да ће напасти на његов живот или тело, на тај начин што је, видевши оштећеног, из свог возила узео једну мању секиру са дрвеном држалицом дужине око 70цм, а потом држећи исту у руци, потрчао према оштећеном који је почео да бежи, након чега му је без икаквог разлога и повода упутио речи претње: „Запамтићеш ти мене, убићу те, заклаћу те, запамти добро мој лик, ја сав свој живот прогурао, а ти се пази“, те секиру бацио у правцу оштећеног, али га није погодио, при чему је био свестан свога дела и хтео његово извршење, јасно и недвосмислено произилазе сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, због ког је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

По оцени овога суда, речи претње које је критичном приликом окривљени упутио оштећеном су објективно подобне да створе осећај страха и угрожености код оштећеног, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да у конкретном случају нема озбиљне и конкретне претње и да стога дело због ког је окривљени правноснажно оглашен кривим није кривично дело.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

У осталом делу, поднети захтев је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Наиме, у осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, истицањем да је у току поступка „неправилно“ цењена одбрана окривљеног, да суд приликом доношења одлуке није ценио чињеницу да је окривљени слабог здравственог стања и да има 77 година, при чему полемисе и са исказом сведока ВВ који, према ставу браниоца, суд „неправилно цени“, па како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда одредаба члана 440. ЗКП не представља законски разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

У уводу захтева, бранилац окривљеног, као разлог подношења, истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљенима преко бранилаца, међутим у образложењу захтева бранилац уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, па је Врховни суд оценио да у овом делу захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у

којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић